

- Når vi bliver angrebet, samles vi om flaget

Israels ambassadør Barukh Binah i interview med Danmark:
I sidste ende er Israel den eneste, der kan give palæstinenserne en stat.

INTERVIEW

Jotam Confino

Den israelske ambassade i Hellerup er lige som et fort og muligvis det mest beskyttede sted i Danmark. Det danske politi patruljerer et stort stykke ude foran ambassaden, og man bliver hurtigt spurgt, hvem man er, og hvad man skal, når man nærmer sig.

Efter sikkerhedstjekket bliver jeg vist ind i lobbyen, hvor ambassadør Barukh Binah er ved at gøre sig klar til interviewet.

Da ambassadøren er klar, bliver jeg vist ind i et stort, nærmest præsidentielt kontor, hvor en ældre herre i jakkesæt tager venligt imod mig. Mit hebraiske er ikke godt nok til at fuldføre et interview til ambassadørens undren.

- Har du ikke studeret i Tel Aviv?

Hans engelsk er heldigvis upåklageligt, tydeligvis præget af hans tid som israelsk konsul i Chicago og som diplomat i Washington. Man får hurtigt fornemmelsen af, hvilken liga han tilhører.

Israel og EU

Israel og EU har et meget specielt forhold. Israel har fået tildelt en lukrativ handelsaftale med det indre marked i EU, og en stor del af den israelske befolkning har europæiske rødder. Den israelske kultur er stadig dybt præget af jødiske europæere, der immigrerede til Palæstina for over 100 år siden, og mange har endda europæiske pas i dag.

Der eksisterer dog stadig en vis, israelsk skepsis over for Europa, specielt når der rettes kritik af Israels håndtering af palæstinenserne. Jeg spørger ambassadør Binah, hvor han ser EU bevæge sig hen, og om europæerne er begyndt at forstå, hvad Israel kæmper for.

- Europa undergår forandringer, hvilket er en proces, men det er for tidligt at vurdere retningen. Jeg tror ikke, der er nogen, der ved, hvor Europa er på vej hen. Jeg tror, at det, vi har set i de seneste valg, har mere at gøre med skift i den offentlige mening. Det har intet med Israel at gøre. Der er dem i Israel, der mener, at på grund af forandringerne i Europa og specielt den muslimske

indvandring vil europæerne bedre forstå Israel. Det er måske rigtigt, men det skyldes også en større forståelse af, at Israel befinder sig i et svært område. Forandringerne i Mellemøsten påvirker i højere grad forståelsen for Israels situation end forandringerne i Europa. Under de første år, der fejlagtigt er blevet kaldt det arabiske forår, var der en helliggørelse af udviklingen i Egypten uden at vide, hvor det førte til. På samme tid var der en kritik af Israels støtte til Mubarak. Jeg tror, at folk bedre forstår Israels position og trofasthed nu, og det gælder også for USA. Præsident Mubarak var supporter af freden med Israel, og det havde vi naturligvis for øje.

En af de områder, hvor EU og Israel er mest uenige, er spørgsmålet om de israelske bosættelser på Vestbredden. I 2015 vedtog EU kommissionen, at EU lande fremover skal mærke varer, der kommer fra de israelske bosættelser på Vestbredden. Beslutningen skabte stor furor og bragte Israel og EU på diplomatisk kollisionskurs.

Ambassadøren mener dog, at EUs guidelines er med til at vildlede palæstinenserne, og at det giver dem et falsk håb om, at internationalt pres kan tvinge Israel til at give palæstinenserne den stat, de ønsker.

- Vores position er klar, og EU kender den. Vi mener ikke, at den politik kommer til at hjælpe situationen i Mellemøsten, specielt ikke den israelsk-palæstinensiske situation. Hvad, vi har brug for, er direkte forhandlinger om bordet, hvor vi accepterer de eneste to betingelser. For det første er forhandlingsbordet det eneste sted, vi forhandler. For det andet, at terror ikke vil være involveret. Desværre har palæstinenserne malet sig op i et hjørne, hvor de ikke vil have direkte bilaterale forhandlinger med Israel. Forhandlinger er en proces, hvor man giver og tager. Og specielt for dem forventes der meget, men de kan ikke forvente at tage en masse. Vi er villige til at diskutere adskillige problemstillinger ved et forhandlingsbord. Deres attitude er, at de ikke vil forhandle med Israel. De vil have deres stat leveret fra himlen i gavepapir. De vil ikke skyldes Israel noget i den forbindelse. Derfor prøver de at få en stat fra via det inter-

ationale samfund. Det er en fejl, for i sidste ende er Israel den eneste, der kan give dem en stat. Her giver EUs 2015 guideline palæstinenserne et forkert indtryk. I sidste ende er det ikke med EU, at de skal blive enige. Det er ikke Bruxelles, der skal underskrive den aftale. Vi er et magtfuldt land, vores økonomi er god, og jeg tror ikke, at der er nogen situation, hvor et internationalt pres kan fremtvinge en palæstinensisk stat.

Det internationale pres er dog steget markant, både med EUs guidelines, BDS bevægelsen og ikke mindst den nyligt vedtagne resolution fra FNs sikkerhedsråd, der fordømmer de jødiske bosættelser på Vestbredden.

Bosættelserne er erklæret ulovlige i henhold til international lov, hvilket er en juridisk kendelse, israelerne endnu ikke har villet acceptere.

Ud over at fordømme bosættelserne kalder sikkerhedsrådet bosættelserne for en betydelig stopklods for en to-statsløsning. Det bliver også bekræftet påny, at Israel har pligt til at beskytte civile i kraft af sin status som besættende magt.

Nok er resolutionen relativt symbolsk, men man skal ikke tage fejl af betydningen af sådan en afstemning. Isolation fra det internationale samfund kan have store konsekvenser for ethvert land, også Israel.

I kølvandet på vedtagelsen af resolutionen gik Netanyahu til angreb på Obama og John Kerry, den ukrainske statsministers besøg til Israel blev aflyst, og de israelske ambassadører til Senegal og New Zealand blev kaldt hjem for at diskutere forholdet til de to lande nærmere.

Alt dette som reaktion på det internationale samfunds stigende pres på de illegale bosættelser på Vestbredden.

Da jeg spørger Barukh Binah, om han er bekymret for en ændring i amerikansk kurs, er resolutionen endnu ikke vedtaget. På daværende tidspunkt var ambassadøren overbevist om, at den tætte ven, USA, ikke havde i sinde at svigte Israel.

- Jeg har svært ved at se en forandring i USAs udenrigspolitiske kurs, selv på baggrund af valget. Det er naturligvis svært at sige, i hvilken retning amerikansk udenrigspolitik vil gå nu, men det har længe været USAs

politik ikke at internationalisere konflikten. I det mindste er jeg ikke bevidst om nogen foreliggende ændring i amerikansk kurs. Jeg har også svært ved at se, at majoriteten af sikkerhedsrådet i FN kan presse Israel, når palæstinenserne ikke er klar til at give nogle indrømmelser. Enhver resolution, der måtte komme, skal være balanceret. Og det ser jeg ikke ske i den nærmeste fremtid.

Barukh Binah fik ret i at det endnu er svært at sige, hvilken kurs Donald Trump vil lægge i forhold til Israel, men at majoriteten af FN har taget et symbolsk skridt i en retning, der bekymrer Netanyahu administrationen, er ikke til at komme udenom. Det interessante ved denne resolution er, at den kun blev en realitet, fordi USA valgte ikke at nedlægge veto, som ellers er blevet sædvane i størstedelen af resolutioner mod Israel. Tingen har også noget at skulle have sagt. Efter otte års kamp mellem Obama og Netanyahu fik Obama det sidste ord og fik slået et slag for kampen mod de illegale bosættelser. Trump har dog via sine notoriske tweets lagt op til en klassisk Israel-venlig udenrigspolitik, når først han overtager embedet 20. januar.

2017 spås at blive turbulent

Hvis ikke kulminationen af FN resolutionen mod Israel, og indsættelsen af Trump er nok til at varsle turbulens i 2017, så har den israelske general Herzl Halevi sørget for at male et dystert billede for det kommende år.

General Halevi uddyber, at det forestående valg til det palæstinensiske selvstyre kan skabe kaos, men også at Israel skal være forberedt på flere terroraktioner i det kommende år. Han mener, at der vil opstå stor tumult den dag, Mahmoud Abbas (Abu Mazen) går af som præsident. Barukh Binah har selv arbejdet som analytiker i den israelske hær, IDF, og slår fast, at terror blot vil bringe palæstinenserne i en endnu dårligere position, end de er nu. Han mener samtidig, at Arafat i sin tid isolerede palæstinenserne.

- Jeg har selv tjent i IDF, og jeg ved at analyseprocessen omkring forudsigelser fra militæret er meget grundig. Så hvis Halevi mener det, så tror jeg på ham. Jeg håber, at uanset hvad

“VI ER ET MAGTFULDT LAND, VORES ØKONOMI ER GOD, OG JEG TROR IKKE, AT DER ER NOGEN SITUATION, HVOR ET INTERNATIONALT PRES KAN FREMTVINGE EN PALÆSTINENSISK STAT.

der sker, vil palæstinenserne ikke ty til terror. Det vil de ikke opnå noget med. Som officer i IDF under den anden Intifada, forstod vi ikke, om Arafat igangsatte intifadaen eller ej. Når vi i dag kigger tilbage på årene 2000-2004, var Arafat måske ikke arkitekten bag, men han red helt sikkert med på bølgen. Resultatet var, at palæstinenserne bragte dem en masse lidelse og elendighed. Israel blev mødt med en terror trussel, og traditionelt set finder vi et svar, når vi bliver mødt med sådan en trussel. Svaret vil være militært, teknologisk og efterretningsmæssig. Og det vil blive et godt svar. Det er hvad vi har gjort alle de år.

Han mener samtidig, at Arafat i sin tid isolerede palæstinenserne, og at den israelske venstrefløj brød samarbejdet med det Palæstinensiske Selvstyre, i kølvandet på den anden intifada.

- Fra Arafats syn kiggede han på

Barukh Binah har været israelsk ambassadør i Danmark siden 2013. Arkivfoto: Jens Vognsen

fleks. muslimer ofte bliver kritiseret for, når de bekender sig til Sharia lovgivning i stedet for en national konstitution.

Manglen på en israelsk konstitution har derfor gjort fortolkningen af statens jødiske karakter af fri. Ikke desto mindre havde den jødiske stats arkitekt, Theodor Herzl, en vision om en sekulær stat.

David Ben-Gurion delte ligeledes denne vision, men ambassadør Binah vil ikke kalde dem for landsfædre.

- Du hentyder til, at vi havde en form for founding fathers konference. Det er ikke Philadelphia 1775, og vi har ikke nogen konstitution. Jeg tror heller ikke, at vi kan have én, givet Israels situation lige nu. Jeg mener dog, at vi bør udvikle flere konstitutionelle love. Grunden til dette er, at vi er meget forskellige, og det er svært at nå en fælles aftale. Hvis vi taler om konstitution, er der et vigtigt segment i Israel, der mener, at de har fået deres konstitution fra Sinai Bjerget, og at de ikke behøver andet. Det eneste dokument, vi har, hvor det er udtrykt klart, at Israel er en jødisk stat, er uafhængighedserklæringen. Før de blev vi enige om, at FN Resolution 181 grundlagde Israel. Før det havde vi et dokument, underskrevet af Folkeforbundet, der refererede til den jødiske stat, og endnu før det havde vi Balfour deklARATIONEN, der lige så refererede til et jødisk hjemland. Så det jødiske ord og koncept var indbygget i Israel fra begyndelsen. Ingen havde sagt, at Israel ville være jødisk, men sekulær. Theodor Herzls version var, at den skulle være sekulær, men der var også andre visioner. De nationalreligiøse mente dog, at den skulle være jødisk. Denne debat har eksisteret siden. Jeg tror, at det, du refererer til, har mere at gøre med den politiske magt, som de religiøse partier har fået. Jeg tror, at for eksempel Sabbath og Kosher regler er noget, de fleste kan blive enige om. Du nævnte ordet kulturel kamp. Det term kan jeg gå med til. Der er selvfølgelig en række uenigheder mellem religiøse og sekulære i det israelske samfund så som værnepligten og skatter. Men de ortodokse bliver mere og mere åbne over for begge. Det er altså svært at afgive en dom og sige, at der foregår en kulturel krig.

Israel og så et samfund, der ikke længere var parat til kamp. Der var så mange uenigheder og politiske uoverensstemmelser i den jødiske befolkning, og det lignede tilsyneladende også et blødt samfund. Hiphop, accept af bøsser, koncerter, hæve maskiner på hvert hjørne, marked hver fredag osv. For Arafat var det ikke et samfund, der kunne håndtere terrorisme. Hvorvidt han indledte intifadaen eller bare red på bølgen, så lod han det ske. Hvad der skete var, at han mistede sin naturlige allierede, nemlig den israelske venstrefløj. Tilbage stod han med den israelske højrefløj. Hvad, han og andre ikke forstod, var, at vi måske skændes om mange ting, om det er

så er åbning af restauranter på en lørdag, eller hvem der aftjene værnepligt. Men når vi bliver angrebet, samles vi om flaget. Vi går i forsvarsposition. Og vi kæmper bravt.

Han retter samtidig en kritik mod Mahmoud Abbas lederskab, selv om han mener at Abbas distancerede sig fra brugen af terror som middel til at opnå en stat.

- Palæstinenserne har til deres fortrydelse indset, at vi ikke ser intifadaerne og terrorisme som en samlet indsats. Og vi ser specielt ikke en stor nok modstand mod terrorisme fra det palæstinensiske selvstyres side. Jeg husker debatterne mellem Arafat og Abbas, og Abbas mente ikke, at terrorisme var vejen frem. Han

mente, at hvis palæstinenserne skulle takle Israel, var det ikke på slagmarken. For hvis palæstinenserne skyder, så skyder israelerne tilbage. Og vi skyder bedre. Det er præcist, hvad der skete. På den anden side bibeholder han stadig idéen om at gå mod det internationale samfund. Det er som sagt en fejl. Vi vil føle os omringet og angrebet og derfor samles. Abbas har stadig ikke forstået, hvad han kan få og hvad han kan forhandle om.

Den kulturelle kamp i Israel

Som ambassadøren selv påpeger, er det israelske samfund meget blandet. Det består af ortodokse jøder, homoseksuelle, sekulære, "peace-

niks" og højrefløjshøge. Især det religiøse segment har i de senere år fået større magt politisk. Den magt forsøger de naturligvis at bruge til at influere samfundet lige fra militæret til forbud om arbejde på Sabbatten. I mange år har de sekulære israelere kæmpet for at gøre værnepligten lige for alle, også de religiøse. På samme måde har kravet til de religiøse, om at de skal bidrage til samfundet på lige fod med alle andre, feks. ved at arbejde, domineret debatten mellem de religiøse og de sekulære.

Ambassadør Binah nævner da også selv det faktum, at religiøse israelere bekender sig til en lovsamling givet på Sinai-bjerget. Netop denne forrang at religion nyder, er hvad